

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/98/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3615202498
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3615202498.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. E. XXX/XX, práv. zast.: Advokátska kancelária Valach, Kišac, s. r. o., so sídlom Bratislava – mestská časť Petržalka, Gogolova 18, IČO: 36 663 051, proti žalovanému: F. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., F. XXX/XX, práv. zast.: JUDr. Pavol Trnka, advokát, so sídlom Bánovce nad Bebravou, Novomeského 1322/16, IČO: 31 142 371, za účasti intervenienta: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27. júna 2023, č. k. 6C/221/2015-894, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku V. o trovách konania **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiadna zo strán sporu **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom sťaženia spoločenského uplatnenia 529,80 eur s 5 % - ným úrokom z omeškania ročne od 08.09.2021 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu v časti o zaplatenie sťaženia spoločenského uplatnenia zamietol. Výrokom III. žalobu v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 747.000,- eur s príslušenstvom zamietol. Výrokom IV. žalobu v časti o zaplatenie 4.008,19 eur zamietol. Výrokom V. žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal. Na vec aplikoval ust. § 420 ods. 1, § 444, § 449 ods. 1, § 13 ods. 1, 2, 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ"), § 1, § 2 ods. 1, 2, 3, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2, 4, 5, § 7 ods. 1, 2, 3, 4, 6, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 4 - zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len "zákona č. 437/2004 Z. z."). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 29.04.2015 domáhala zaplatenia náhrady bolestného, náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej len ako „SSU“), náhrady vecnej škody a náhrady nemajetkovej ujmy a náhrady trov konania. Okresný súd Prievidza rozsudkom (prvým v poradí) č. k. 6C/221/2015-699 zo dňa 29.06.2021 rozhodol tak, že výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom SSU 793,72 eur s príslušenstvom do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. žalobu vo zvyšku o zaplatenie sťaženia spoločenského uplatnenia zamietol, výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy 3.000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom IV. žalobu vo zvyšku o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy zamietol, výrokom V. žalobu v časti o zaplatenie vecnej škody vo výške 334,66 eur zamietol, výrokom VI. konanie v časti o zaplatenie bolestného vo výške 18.273,50 eur zastavil, výrokom VII. konanie v časti o zaplatenie SSU vo výške 18.491,- eur zastavil, výrokom VIII. konanie v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 750.000,- eur zastavil a výrokom IX. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Rozsudok čo do výrokov V., VI., VII. a VIII. nadobudol právoplatnosť dňa 21.09.2021. Proti

výrokom I., II., III., IV. a IX. rozsudku podali žalobkyňa a žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 6Co/8/2022-832 zo dňa 27.01.2023 tak, že rozsudok v napadnutých častiach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za preukázané, že dňa 19.05.2013 došlo k dopravnej nehode, ktorú svojim nedbanlivostným konaním zavinil žalovaný, pričom za toto konanie bol uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví. V dôsledku dopravnej nehody vznikla žalobkyni škoda na zdraví, pričom tieto skutočnosti ani žiadna zo strán nerozporevala. Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal nárokom žalobkyne na sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 18.536,88 eur. Pokiaľ ide o bodové ohodnotenie súd prvej inštancie sa priklonil k bodovému ohodnoteniu uvedenému v znaleckom posudku F. G., ktoré je v strede hranice bodového ohodnotenia podľa položky č. 253 zákona č. 437/2004 Z. z., pričom nárok žalobkyne na sťaženie spoločenského uplatnenia podľa ohodnotenia F. G. uznali aj žalovaný s intervenientom. Výška bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne bola MUDr. Kollárom určená podľa položky č. 253 zákona č. 437/2004 Z. z. na 910 bodov, vzhľadom na vek poškodenej toto ohodnotenie zvýšil o 20 % na 1.092 bodov. K tejto výške bolo potrebné prirátať aj 30 bodov určených MUDr. Pamulom podľa položky č. 432a zákona č. 437/2004 Z. z. za jazvy po operáciách. S uvedeným určeným bodovým ohodnotením súhlasili aj žalovaný s intervenientom. Pri rozhodovaní o prípadnom nároku na zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. súd prvej inštancie vychádzal už z prijatej judikatúry (uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 212/2010 zo dňa 29.11.2011), v zmysle ktorej samotná invalidita je len jedným z dôvodov pre priznanie navýšenia sťaženie spoločenského uplatnenia, a teda súd musí zdravotný stav žalobkyne zhodnotiť osobitne a komplexne, pričom dospel k záveru, že po dopravnej nehode sa stav žalobkyne ohľadom priznanej invalidity zhoršil len nevýrazne. Tiež nezistil, že by žalobkyňa v dôsledku dopravnej nehody nemohla vykonávať aktivity v takej miere ako pred dopravnou nehodou. Jej invalidita sa zvýšila len nepatrne, naďalej vykonáva tú istú pracovnú činnosť, 5 mesiacov po dopravnej nehode sa zúčastnila prednášok a aj spoločenských podujatí (koncert a výlet do Rakúskej republiky). Nielen, že u žalobkyne teda súd prvej inštancie nezistil predpoklad na priznanie maximálneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, nezistil predpoklad na žiadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, a preto k navýšeniu sťaženia spoločenského uplatnenia nepristúpil. Súd prvej inštancie preto priznal žalobkyni sťaženie spoločenského uplatnenia v počte 1.122 bodov. Nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia vzniká na základe lekárskeho posudku, ktorým dôjde k ustáleniu bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. V tomto prípade išlo o posudok MUDr. Kollára, ktorý bodové ohodnotenie ustálil k mesiacu máj 2016. Preto je výška náhrady za jeden bod 17,66 eur podľa opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2016 zo dňa 18.05.2016. Žalobkyňa tak má nárok na náhradu sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 19.814,52 eur (1.122 bodov x 17,66 eur = 19.814,52 eur). Intervenient v priebehu konania uhradil žalobkyni náhradu sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 19.284,72 eur. Žalobkyňa tak má ešte nárok na rozdiel medzi priznanou výškou náhrady sťaženie spoločenského uplatnenia a vyplatenou sumou. To predstavuje sumu 529,80 eur (19.814,52 eur - 19.284,72 eur = 529,80 eur). Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 529,80 eur a zároveň vzhľadom k tomu, že je žalovaný so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní, priznal žalobkyni popri istine aj zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to vo výške podľa § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. odo dňa uplatneného žalobkyňou v záverečnej reči, teda úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 529,80 eur od 08.09.2021 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie nárok žalobkyne na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia zamietol. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal nárokom žalobkyne na nemajetkovú ujmu vo výške 747.000,- eur. Ako žalovaný, tak aj intervenient uznali nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur jej úhradou a nepodaním odvolania proti skoršiemu rozsudku súdu prvej inštancie (prvým v poradí) do tohto nároku. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka predmetom voľného uváženia súdu. Z rozhodovacej praxi okresných súdov súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňou žiadaná výška náhrady nemajetkovej ujmy 747.000,- eur je v neprimeranej výške, nakoľko súdy pri náhrade nemajetkovej ujmy za stratu blízkej osoby priznávajú náhrady vo výške maximálne do 30.000,- eur a zásah do práva žalobkyne, je oproti zásahu do práv osôb, ktorým bola usmrtená blízka osoba neporovnateľne nižší. Súd prvej inštancie nemal preukázaný ani rozsah zásahu do vážnosti a dôstojnosti žalobkyne. Žalobkyňou žiadaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je v neprimeranej výške aj

v porovnaní s prípadmi poškodenia zdravia. Súd prvej inštancie nepopieral nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy a to, že do jej práv na život a zdravie bolo negatívne zasiahnuté už len tým, že si musela prejsť dopravnou nehodou, na základe ktorej bola blízko smrti a musela absolvovať mnohé liečenia, ošetrenia a rehabilitácie, čo by nepriaznivo vnímala každá fyzická osoba. Zároveň takáto negatívna skúsenosť nie je bežnou skúsenosťou každej fyzickej osoby. Vzhľadom na tento nepriaznivý zásah do práv žalobkyne jej súd prvej inštancie priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur. Zároveň nebolo preukázané, že odliv klientov žalobkyne by bol spôsobený zníženým dôstojnosťou žalobkyne. Takisto nebola preukázaná skutočnosť, že by v dôsledku nehody bolo nepriaznivým spôsobom zasiahnuté do súkromnej alebo rodinnej sféry žalobkyne, žalobkyňa má ustálený okruh svojich priateľov a obdivovateľov, ktorí ju po dopravenej nehode neopustili, pomáhajú jej, zaujímajú sa o ňu a udržiavajú s ňou kontakt. V neposlednom rade súd prvej inštancie opätovne uviedol, že náhrada za fyzické, ale aj psychické zdravotné problémy (duševná porucha) žalobkyne spôsobené dopravnou nehodou spadajú pod nárok na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia a bolestného a nemožno ich zamieňať s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie preto záverom uviedol, že už skôr priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur, ktorá bola zo strany intervenienta v priebehu konania žalobkyňi vyplatená, považuje za primeranú a vo zvyšnej časti teda jej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol. Žalobkyňa zároveň nepriznal k priznanej náhrade nemajetkovej ujmy úrok z omeškania, a to z dôvodu, že žalovaný sa s náhradou nemajetkovej ujmy nemohol dostať do omeškania, keďže táto výslovne závisí od posúdenia súdu.

3. Súd prvej inštancie zároveň rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania s odôvodnením, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania sa spravuje zásadou úspechu tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola úspešná čo do nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 529,80 eur a neúspešná vo výške 18.007,08 eur. Žalovaný a intervenient boli úspešní v časti sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 94,30 % (úspech žalovaného a intervenienta 97,15 % - úspech žalobkyne 2,85 % = 94,30 %). Žalobkyňa bola v rozsahu 100 % úspešná v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu (výška náhrady nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu a žalobca je úspešný už na základe priznania nemajetkovej ujmy v akejkoľvek výške, pretože preukázal porušenie/zásah do svojho práva). Súd prvej inštancie následne od nároku žalobkyne v rozsahu 100 % odpočítal nárok žalovaného a intervenienta na sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 94,30 %, pričom žalobkyňa by tak mala nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5,70 % (100 % - 94,30 % = 5,70 %). Súd prvej inštancie však vzhľadom na zamietnutie vecnej škody v prvom rozsudku vo výške 334,66 eur ustálil, že strany sporu majú pomerne rovnaký čiastočný úspech v konaní, a preto rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku, výroku V. o trovách konania podala žalobkyňa, prostredníctvom právneho zástupcu, v zákonnej lehote odvolanie. Namietala, že napadnutý výrok je nesprávny, a to z dôvodu, že podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K posúdeniu nároku na náhradu trov konania, v časti posúdenia úspechu týkajúceho sa nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia, žalobkyňa uviedla, že toto nepovažuje za správne s prihliadnutím na skutočnosť, že v prípade konania o nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia išlo o konanie, kde výška plnenia, ktorého sa žalobkyňa domáhala, plne závisela od úvahy súdu alebo znaleckého dokazovania, čo zakladá dôvod súdu na priznanie náhrady trov konania žalobkyne v plnej výške. Žalobkyňa má za to, že len mechanické porovnanie celkovej žalovanej sumy a sumy, ktorej zaplatenie súd uložil žalovanému (teda podľa pomeru úspechu a neúspechu žalobkyne vo veci, ergo porovnaním toho, čo žalobkyňa žiadala s tým, čo jej bolo súdom v peňažnom vyjadrení priznané) nie je vzhľadom na povahu uplatneného nároku (SSU) správne. Poukázala aj na samotné odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 6Co/8/2022-832 zo dňa 27.01.2023, ktorého právnym názorom je súd prvej inštancie viazaný, v zmysle ktorého v prípade náhrady za bolesť, za sťaženie spoločenského uplatnenia a nemajetkovej ujmy, je potrebné považovať žalobkyňu za úspešnú aj vtedy, ak bola úspešná aspoň v základe uplatneného nároku, vzhľadom na to, že samotná výška plnenia závisela od znaleckého posudku, či úvahy súdu. Ďalej uviedla, že súd prvej inštancie priznal žalobkyňi pôvodným rozsudkom sumu 793,72 eur s príslušenstvom, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000,- eur a napadnutým rozsudkom ešte žalobkyňi priznal nárok na náhradu sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 529,80 eur s príslušenstvom. Napriek skutočnosti,

že súd prvej inštancie priznal žalobkyni ňou uplatnené nároky, čo do ich základu, žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie úspech žalobkyne v podstate identicky ako v pôvodnom rozsudku posúdil iba mechanickým porovnaním celkovej žalovanej sumy a sumy, ktorej zaplatenie súd uložil žalovanému, žalobkyňa má za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný bez rešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu. Zároveň poukázala na dôvodovú správu k Civilnému sporovému poriadku a tiež na uznesenie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS/56/2017 zo dňa 08.02.2017. Žalobkyňa ďalej uviedla, že k otázke náhrady trov konania v prípade, ak výška plnenia závisela od úvahy súdu, eventuálne od znaleckého dokazovania, zaujala súdna prax jednoznačné právne stanovisko (rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017, sp. zn. 10Co/191/2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.6.2017, sp. zn. 14Co/100/2017). Súd prvej inštancie preto podľa žalobkyne nesprávne právne posúdil vec, vzhľadom na čiastočný úspech žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie, kde výška plnenia plne závisela od posúdenia súdu a znaleckého dokazovania. Súd prvej inštancie mal preto priznať žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odlišné posúdenie náhrady trov konania súdom prvej inštancie má za následok porušenie princípu právnej istoty a princípu legitímnych očakávaní (nález Ústavného súdu SR zo dňa 21.11.2017, sp. zn. III. ÚS 289/2017). Navrhla, aby odvolací súd napadnutý výrok V. zmenil tak, že žalobkyni prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Intervenient vo vyjadrení zo dňa 20.09.2023, k odvolaniu žalobkyne uviedol, že s tvrdením žalobkyne, že súd musí vždy rozhodnúť o priznaní náhrady trov žalobkyni, pokiaľ výška závidí od úvahy súdu či znaleckého posúdenia nesúhlasí, pričom v tomto smere poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu III. ÚS 474/2018 zo dňa 26.05.2020, v zmysle právneho názoru ktorého, aj v takýchto prípadoch je plne ústavne konformný postup podľa § 255 CSP a rozhodnutie podľa pomeru úspechu či neúspechu jednotlivých strán v konaní, aj keď rozhodnutie záviselo od znaleckého posudku či úvahy súdu. Obidva postupy súd sú tak ústavne konformné a pri rozhodovaní, ktorý z týchto postupov bude náležitjší, bude záležať na konkrétnych osobitostiach daného prípadu. Podľa názoru intervenienta, prejednávaný prípad má množstvo špecifických čŕt, ktoré nie je možné bežne pozorovať v iných veciach, a preto má za to, že práve tieto okolnosti sú takého charakteru, ktoré by mohli vyústiť do rozhodnutia o náhrade trov konania tak, že žalobkyni ich náhradu súd neprizná. Intervenient vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že žalobkyňa by nemala mať nárok na náhradu trov konania z dôvodov bezprecedentnej výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 1.500.000,- eur (zjavné zavinenie drvivého neúspechu žalobkyne), späťvzatia časti nemajetkovej ujmy v sume 750.000,- eur bez uvedenia dôvodu, späťvzatia časti bolestného v sume 13.766,- eur z dôvodu, že bolo uhradené viac ako rok pred podaním žaloby, zamietnutia celého nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia uplatneného podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., zamietnutia vecnej škody vo výške 334,66 eur s prísl., zamietnutia úrokov z omeškania zo sumy 750.000,- eur vo výške 5,05 % od 29.04.2015 do 28.04.2021 (v sume 227.250,- eur). Neúspech žalobkyne v uvedených bodoch nebol spôsobený ani úvahou súdu a ani nebol v dôsledku znaleckého posúdenia, išlo iba o nesprávny právny názor žalobkyne a späťvzatia časti žalovaných nárokov, ktoré procesné zavinila žalobkyňa bez pričinenia žalovaného resp. intervenienta. Z tohto dôvodu je intervenient názoru, že vyššie uvedené by malo mať vplyv aj na rozhodnutie o trovách konania, a to v neprospech žalobkyne. Pri zodpovednom posúdení procesného úspechu, resp. neúspechu strán konania je potrebné rozdeliť, ktoré nároky boli priznané a ich výška závisela od úvahy súdu (nemajetková ujma), resp. od znaleckého posúdenia (bolestné a SSU) a naopak, ktoré nároky boli zamietnuté z dôvodu právneho posúdenia resp. zastavené z dôvodu rozhodnutia žalobkyne. Opätovne poukázal na právoplatne zamietnuté nároky, resp. čiastočne zastavené konanie, ktoré si žalobkyňa pôvodne uplatnila v žalobe a tiež dodal, že žalobkyňa nesprávne uplatnila aj úroky z omeškania, nakoľko jednak okolnosti predsúdneho správania žalobkyne neumožňovali žalovanému vysporiadať jej nároky a jednak žalovala nároky, ktoré sú závislé od úvahy súdu, t. j. výška takejto náhrady je známa až po rozhodnutí súdu. Z novšej judikatúry je zjavné, že do pomeru úspechu, resp. neúspechu sa má započítať aj vyčíslený zamietnutý úrok z omeškania. Zváženie uplatňovania úroku z omeškania je na právnom posúdení žalobkyne a žalobkyňa aj nesie zodpovednosť za nesprávne uplatnenie či späťvzatie. Takéto konanie žalobkyne, ktorá neustále zotrvala na úhrade súm, ktoré sú vopred odsúdené na zamietnutie, musí mať vplyv aj na rozhodnutie o trovách konania. Rovnako právoplatne zamietnuté zvyšné základné sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 6.193,60 eur, čo je tiež nutné zohľadniť ako neúspech žalobkyne, pričom nie je možné tvrdiť, že nemohla vopred poznať výsledok znaleckého dokazovania, keď sama doložila súkromný znalecký posudok MUDr. Kollára, ktorý náhradu znížil z 1500 bodov na 1092 bodov a napriek tomu nepochopiteľne zotrvala pri nároku za sťaženie spoločenského uplatnenia

na pôvodne uplatnených sumách. Intervenient má preto jednoznačne za to, že nárok v tejto časti bol zamietnutý pre nesprávne právne posúdenie žalobkyne, a teda neúspech v týchto častiach nezávisel od úvahy súdu a ani od výsledkov znaleckého dokazovania, t. j. procesný neúspech žalobkyne zavinila sama, čo musí mať odzrkadlenie v rozhodnutí o trovách konania. Intervenient sa napriek tomu, že mal za to, že v časti náhrady trov konania v zmysle § 257 CSP odvolanie podané nebolo, nad rámec vyjadril aj ďalším nárokom. Špecifické postavenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania má časť bolestného vo výške 4.507,50 eur, ktoré si žalobkyňa nikdy mimosúdne neuplatnila a o existencii tohto nároku sa žalovaný a intervenient dozvedeli až z podanej žaloby, kde bol prvýkrát doložený znalecký posudok MUDr. Pamulu. Bolestné vo výške 13.766 eur si totiž žalobkyňa mimosúdne uplatnila a bolo jej aj mimosúdne uhradené. Zvyšných 4.507,- eur za bolestné intervenient uhradil nemohol, nakoľko o existencii tohto nároku sa dozvedel až z podanej žaloby. Uvedené konanie žalobkyne malo za následok znemožnenie žalovanému, resp. intervenientovi vysporiadať nároky žalobkyne mimo súdneho konania, z tohto dôvodu je na celú vzniknutú situáciu jednoznačne použiteľné ustanovenie § 257 CSP, ktoré v osobitných prípadoch umožňuje súdu zohľadniť špecifiká konkrétneho prípadu a úspešnej strane náhradu trov konania nepriznať (napríklad rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/57/2021 zo dňa 29.09.2021 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/5/2023 zo dňa 31.01.2023). Z tohto dôvodu, pokiaľ ide o sumu 4.507,- eur za bolestné, podľa intervenienta by žalobkyňa nemala mať nárok na náhradu trov konania v zmysle § 257 CSP. Vo svojom vyjadrení intervenient ďalej zhrnul procesný úspech žalobkyne (nemajetková ujma vo výške 3.000,- eur - závisela od úvahy súdu, SSU vo výške 18.491 eur + 793 + 529,80 eur /v časti náhrady trov konania zo sumy 18.491 eur odvolanie nebolo podané/), pričom jedine tieto sumy boli riadne uplatnené v konaní (okrem súm 793 eur + 529,80 eur, ktoré boli uhradené navyše) a ich priznanie záviselo od úvahy súdu, resp. znaleckého posúdenia. Žalobkyňa žiadala neprimerane vysokú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 750.000,- eur (pôvodne vyčíslená vo výške 1.500.000,- eur), pričom žalobkyňa sa nemôže alibisticky spoliehať na to, že súd jej prizná 100 % náhradu trov konania, ak jej prizná aspoň časť náhrady, nakoľko uplatňovanie takýchto zjavne neprimeraných súm má o. i. za následok zodpovednosť za zrejmy neúspech v prevažnej časti sporu, t. j. aj v povinnosti zaplatiť trovy konania. V tomto smere poukázal aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 652/2018 zo dňa 13.02.2020, v ktorom Ústavný súd SR zdôraznil, že aplikácia pravidiel o plnej náhrade trov konania, ak výsledok závisel od úvahy súdu, musí mať svoje vnútorné limity, pretože ináč by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania práva, nie síce v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k tej, ktorá v obdobných veciach vyplýva napríklad z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bola žalobcovi priznaná ochrana v podobe zachovania jeho práva na plnú náhradu trov konania proti žalovanému len preto, lebo bol úspešný v základe svojho nároku, ktorého výška však bola oproti žalobnému nároku súdom priznaná s výrazným obmedzením. Z uvedeného nálezu vyplýva, že je potrebné aj v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorých výsledok závisí od úvahy súdu, prihliadať na výsledok sporu čo do výšky, ak sa žaluje neprimerane vysoká suma. Zdôraznil, že v danom prípade Ústavný súd SR v roku 2020 (nález z 13.02.2020) považoval za premrštený návrh na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 70.000,- eur. V prípade žalobkyne bolo žalobou ešte z roku 2015 uplatnených 1.500.000,- eur (neskôr po späťvzatí 750.000,- eur) čo je viac ako 10-násobná suma ako Ústavný súd SR už v roku 2020 považoval za premrštenú do takej miery, že považoval za správne, aby v takých prípadoch súd rozhodol o náhrade trov konania podľa pomeru úspechu jednotlivých strán. Záverom intervenient zhrnul, že žalobkyňa bola úspešná v sume necelých 30.000,- eur, pričom zamietnuté alebo ňou zavinené zastavenia konania boli v celkovej sume viac ako 1.700.000,- eur, pokiaľ do pomeru úspechu a neúspechu je započítaný aj vyčíslený a uplatnený úrok z omeškania. Tiež uviedol, že považuje za nesprávne kategorické trvanie na aplikácii plnej náhrady trov žalobkyne, pokiaľ súd rozhoduje na základe voľnej úvahy alebo na základe znaleckých zistení (v duchu v minulosti platnej normy § 142 ods. 3 O.s.p.) a prezentovanie takéhoto postupu ako jediného možného, nakoľko žiadna norma podľa jeho názoru takýto konkrétny postup súdu pri rozhodovaní o trovách konania v súčasnosti neustanovuje. Na druhej strane, práve Ústavný súd SR v rozhodnutí III. ÚS 474/2018 zo dňa 26.05.2020 uviedol ten právny názor, že aj v takýchto prípadoch je plne ústavne konformný postup podľa § 255 CSP a rozhodnutie podľa pomeru úspechu či neúspechu jednotlivých strán v konaní, aj keď rozhodnutie záviselo od znaleckého posudku či úvahy súdu. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že zaviazá žalobkyňu na náhradu trov konania žalovanému a intervenientovi, resp. tak, že neprizná náhradu trov konania žiadnej zo strán.

6. Žalobkyňa v písomne podanom vyjadrení zo dňa 16.10.2023 k vyjadreniu intervenienta zo dňa 20.09.2023 uviedla, že intervenient sa opätovne rovnakými argumentami snaží spochybňovať nárok žalobkyne na náhradu trov konania z dôvodu, že v prevažnej väčšine svojich nárokov nebola úspešná, keďže si uplatňovala nárok, ktorý výrazne prevyšoval výšku nároku priznávanú súdmi v porovnateľných veciach. Posúdenie spôsobu priznania náhrady trov konania prezentované intervenientom je nesprávne s prihliadnutím na skutočnosť, že v danom prípade išlo o konanie, kde výška plnenia, ktorého sa žalobkyňa domáhala, plne závisela od úvahy súdu a znaleckého dokazovania. V tejto otázke je súdna prax ustálená, ktorá je pravidelne interpretovaná v rozhodnutiach všeobecných súdov všetkých inštancií. Zotrváva na argumentácii, že len mechanické porovnanie celkovej žalovanej sumy a sumy, ktorej zaplatenie súd uložil žalovanému, nie je vzhľadom na povahu uplatneného nároku (SSU) správne. Pripomenula, že uvedené potvrdil aj uznesením Krajský súd v Trenčíne č. k. 6Co/8/2022-832 zo dňa 27.01.2023. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017, sp. zn. 10Co/191/2017. Súdna prax tak v danom prípade prioritizuje úspech v základe uplatneného nároku pri rozhodovaní o trovách konania pred výškou uplatneného nároku. Uvedené závery vyplývajú aj z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.6.2017, sp. zn. 14Co/100/2017. Potrebu priznania plnej náhrady trov konania žalobcom potvrdzuje aj dôvodová správa k Civilnému sporovému poriadku, ktorá v tejto súvislosti uvádza, cit.: „môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu. Príkladom je náhrada nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti - určenie, že bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a povinnosť žalovaného sa ospravedlniť priznané boli, avšak náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nebola priznaná v požadovanej výške.“ Uvedené stanovisko podporuje aj názor Ústavného súdu SR v jeho uznesení zo dňa 08.02.2017, sp. zn. I. ÚS/56/2017, v ktorom explicitne konštatoval: „Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová právna úprava nevyučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.“ Dôvod prioritizácie základu uplatneného nároku podľa názoru žalobkyne spočíva v tom, že v konaniach, kde výška plnenia je plne závislá od úvahy súdu, resp. znaleckého dokazovania, ide o tzv. nevyčísliteľné spory, pri ktorých žalobca výšku nemajetkovej ujmy v podstate iba predvída, čoho výsledkom sú častokrát odlišné výroky súdov o výške plnenia. Žalobkyňa je toho názoru, že by nebolo spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobkyne, aby svoju ujmu podceňovala iba preto, aby neskôr nemusela hradiť trovy konania. Žalobkyňa ďalej uviedla, že pre vyslovenie plnej úspešnosti žalobcu v spore postačuje priznanie aspoň časti uplatneného nároku, bez ohľadu na jeho výšku, čo potvrdzuje aj súdna prax (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 M Cdo 14/2009). V tomto smere Najvyšší súd SR odkazuje, že k rovnakým aplikačným a interpretačným záverom dospel aj v ďalších rozhodnutiach (viď napríklad rozhodnutia vydané v konaniach sp. zn. 1 M Cdo 4/2007, 2 M Cdo 3/2006, 3 M Cdo 9/2007, 5 M Cdo 2/2009). Skutočnosť, že preexponovanie uplatnenej výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nemá vplyv na priznanie plnej náhrady trov konania žalobcovi vyplýva aj z rozhodnutia Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 4C/14/2009 zo dňa 05.03.2014, v ktorom žalobkyňa bola úspešná v časti 20 000,- eur, pričom jej žaloba smerovala k úhrade na pohľad premrštenej peňažnej náhrady vo výške 497.908,78 eur. Napriek uvedenému jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, z dôvodu jej čiastočného úspechu v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy. Z hľadiska rozhodovania o trovách konania nemôže byť smerodajná výška, akú žalobca požaduje priznať. S prihliadnutím na vyššie uvedené je nutné konštatovať, že vzhľadom na čiastočný úspech žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie, kde výška plnenia plne závisela od posúdenia súdu a znaleckého dokazovania, bolo potrebné priznať žalobkyňi nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 100%. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť podľa ust. § 390 CSP tak, že žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň navrhla priznať žalobkyňi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Intervenient vo vyjadrení zo dňa 24.10.2023, k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 16.10.2023 uviedol, že odkazuje na svoje vyjadrenie zo dňa 20.09.2023 k odvolaniu žalobkyne. Dodal, že žalobkyňa vo svojej argumentácii neustále cituje judikatúru, v zmysle ktorej mal žalobca právo na plnú náhradu trov konania pokiaľ výsledok sporu, resp. výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu alebo od

znaleckého posúdenia. Táto judikatúra však nie je pre účely tohto konania smerodajná, nakoľko sa v nej riešili úplne iné okolnosti prípadu. V prejednávanom prípade však podľa intervenienta nebol značný neúspech žalobkyne spôsobený zamietnutím drivej časti žaloby iba z dôvodu úvahy súdu či znaleckého posúdenia. Neúspech žalobkyne totižto vyplýva z úplne iných dôvodov ako úvaha súdu či znalecké posúdenie, a to: bezprecedentná výška uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 1.500.000,- eur (zjavné zavinenie drvivého neúspechu žalobkyne), späťvzatie časti nemajetkovej ujmy v sume 750.000,- eur bez uvedenia dôvodu, späťvzatie časti bolestného v sume 13.766,- eur z dôvodu, že bolo uhradené viac ako rok pred podaním žaloby, právoplatné zamietnutie celého nároku na mimoriadne zvýšenie SSU v sume 12.607,20 eur uplatneného podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. – žalobkyňa nebola úspešná ani v základe, zamietnutie vecnej škody vo výške 334,66 eur s prísl., zamietnutie úrokov z omeškania požadovaných z nemajetkovej ujmy zo sumy 750.000,- eur vo výške 5,05 % od 29.04.2015 do 28.04.2021 (v sume 227.250,- eur), právoplatne zamietnuté aj zvyšné základné SSU vo výške 6.193,60 eur, čo je tiež nutné zohľadniť ako neúspech žalobkyne. Opätovne uviedol, že neúspech žalobkyne v uvedených bodoch nebol spôsobený ani úvahou súdu a ani nebol v dôsledku znaleckého posúdenia. Išlo iba o nesprávny právny názor žalobkyne a späťvzatia časti žalovaných nárokov, ktoré procesne zaviniła žalobkyňa bez pričinenia žalovaného, resp. intervenienta. K žalobkyňou uvádzanej judikatúre intervenient uviedol, že nikde nie je uvedené, že by žalobca mal mať nárok na náhradu trov konania, aj keď bol výrazne neúspešný v dôsledku skutočností spôsobených samotným žalobcom, t. j. mimo úvahy súdu či znaleckého posúdenia. Nakoniec pokiaľ ide o preexponovanú uplatnenú výšku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žijúcej osoby (1.500.000,- eur, po čiastočnom späťvzati vo výške 750.000,- eur) žalobkyňa „nesporne vyvodzuje“ na základe rozhodnutia OS Topoľčany č. k. 4C/14/2009 zo dňa 05.03.2014, že žalobca má mať vždy nárok na 100 % - nú náhradu trov konania, ak mu bude aj z nezmyselne prehnanej sumy súdom priznaná aspoň malá časť. Týmto rozhodnutím OS Topoľčany z roku 2014 sa žalobkyňa snaží vyvrátiť právny názor Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. IV. ÚS 652/2018 z 13.02.2020, na ktorý intervenient opakovane poukazoval. Z uvedeného nálezu ústavného súdu vyplýva, že je potrebné aj v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorých výsledok závisí od úvahy súdu, prihliadať na výsledok sporu čo do výšky, ak sa žaluje neprimerane vysoká suma. Záverom zopakoval, že žalobkyňa bola úspešná v sume necelých 30.000,- eur, pričom zamietnuté alebo ňou zavinené zastavenia konania boli v celkovej sume cca 1.000.000,- eur, pokiaľ do pomeru úspechu a neúspechu počítame aj vyčíslený a uplatnený úrok z omeškania. Opätovne odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 474/2018 zo dňa 26.05.2020 a navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že zaviazže žalobkyňu na náhradu trov konania žalovanému a intervenientovi, resp. tak, že neprizná náhradu trov konania žiadnej zo strán.

8. Žalovaný sa písomne k podanému odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

9. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. o náhrade trov konania je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

10. Odvolaním bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. o náhrade trov konania. Výroky I., II., III. a IV. odvolaním napadnuté neboli, nadobudli právoplatnosť, a preto ich odvolací súd nepreskúmal.

11. Žalobkyňa v podanom odvolaní uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

13. Odvolací súd sa s poukazom na podané odvolanie žalobkyne, jeho rozsah i odôvodnenie, zaoberal vznesenými námietkami, ktoré vzhladol ako dôvodné s tým, že i napriek svojím záverom,

ktoré uviedol nižšie, nebolo možné v tejto časti napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmeniť z nasledujúcich dôvodov:

14. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

15. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

16. Odvolací súd v tomto smere opakovane poukazuje na svoje odôvodnenie v pôvodnom rozhodnutí zo dňa 27.01.2023, č. k. 6Co/8/2022-832 zo dňa 27.01.2023, od ktorých záverov sa nemieni odkloniť, cit.: „pokiaľ ide o náhradu za bolesť, za sťaženie spoločenského uplatnenia a nemajetkovú ujmu, tu je potrebné považovať žalobkyňu za plne úspešnú aj vtedy, ak bola úspešná aspoň v základe uplatneného nároku vzhľadom na to, že samotná výška plnenia závisela od znaleckého posudku, či úvahy súdu“. Treba tiež uviesť, že podľa záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/11/2011 zo dňa 11.10.2012 v prípade, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viacero právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu strán sporu, ďalej zvážiť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí. Uvedené konania o čiastkových nárokoch majú spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní.

17. V prejednáwanej veci si žalobkyňa uplatnila proti žalovanému, za účasti intervenienta: Allianz-Slovenská poisťovňa, a. s., nárok na zaplatenie náhrady škody podľa § 420, § 444, § 449 Občianskeho zákonníka a nárok na nemajetkovú ujmu podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa sa podanou žalobou zo dňa 29.04.2015 domáhala náhrady škody v celkovej výške 750.000,- eur /nárok odôvodnila z titulu bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, nákladov spojených s liečením, sťaženie spoločenského uplatnenia, strata na zárobku a nemajetkovú ujmu/. Doplneným podaním zo dňa 02.07.2015 špecifikovala svoj nárok tak, že žiadala titulom náhrady škody za ublíženie na zdraví jednorazové odškodnenie bolesti vo výške 18.273,50,- eur, sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 37.821,6,- eur, nemajetkovú ujmu vo výške 1.500.000,- eur a náklady spojené s vyhotovením znaleckého posudku vo výške 334,66,- eur. Súčasne pripojila znalecký posudok MUDr. Mariána Pamulu č. XXX/XX zo dňa 12.3.2015. V predmetnej veci si tak žalobkyňa uplatnila viacero čiastkových nárokov, preto odvolací súd posudzoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania poukazom na pomer úspechu a neúspechu, jednotlivé nároky nasledovne:

18. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala náhrady škody titulom bolestného, ktorú čiastku si vyčíslila na sumu 18.273,50,- eur. Intervenient v písomne podanom vyjadrení zo dňa 30.12.2015 uviedol, že sumu vo výške 11.834,- eur dňa 03.03.2014 a sumu vo výške 1.932,- eur dňa 24.03.2014 žalobkyňi zaplatil a po doručení žalobného návrhu doplatil aj zvyšnú sumu, a to dňa 27.11.2015 vo výške 4.507,50,- eur. O späťvzátí tohto nároku, na základe dispozitívneho úkonu žalobkyne, rozhodol súd prvej inštancie v súlade s ust. § 145 CSP, a to rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 29.06.2021, č. k. 6C/221/2015-699, výrok VII. rozhodnutia. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že časť nároku bol zaplatený ešte pred podaním žaloby a zvyšná časť vo výške 4.507,50,- eur po podaní žaloby. Je teda zrejmé, že žalovaný nárok uznal v priebehu konania. Nakoľko žalobkyňa bola úspešná čo do základu predmetného nároku na bolestné, patrí jej v tejto časti náhrada trov konania vo výške 100 %.

19. V časti uplatneného nároku žalobkyne na sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorého výška závisela od znaleckého posudku, čo do právneho základu mala žalobkyňa plný úspech a v zmysle zásady úspechu by žalobkyňi vo vzťahu k žalovanému a intervenientovi patrila plná náhrada trov konania z výšky prisúdenej sumy sťaženia spoločenského uplatnenia, teda v rozsahu 100 %. Ani skutočnosť, že zo strany žalobkyne došlo v priebehu konania v uvedenej časti k čiastočnému späťvzatiu žaloby, nemala vplyv na posúdenie veci, pretože k nemu došlo čo do časti žalovanej výšky uplatnenej náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia, a nie čo do základu uplatneného nároku ako i skutočnosť, že intervenient v priebehu konania časť žalovanej sumy zaplatil.

20. V časti uplatneného nároku na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia bola žalobkyňa celkom zjavne neúspešná, preto v tejto časti patrí žalovanému a intervenientovi plná náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

21. Žalobkyňa si uplatnila vecnú škodu vo výške 334,66,- eur, ktorý nárok súd prvej inštancie ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. V tejto časti tak boli úspešní žalovaný a intervenient v rozsahu 100 %.

22. Žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 13 Občianskeho zákonníka bol závislý na úvahe súdu, keď posúdením konkrétnych skutkových okolností dospel k záveru, že základ nároku je daný, pričom výšku posúdil na základe vykonaného dokazovania vychádzajúc z individuálnych okolností daného prípadu. V tejto časti bola žalobkyňa plne úspešná a to v rozsahu 100 %, keď priznaná výška závisela od úvahy súdu. I keď zo strany žalobkyne došlo v priebehu konania v uvedenej časti k čiastočnému späťvzatiu žaloby, tento úkon nemal vplyv na posúdenie veci, pretože k nemu došlo čo do časti žalovanej výšky uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, nie čo do základu uplatneného nároku. Neúspech žalobkyne bol v časti uplatnených úrokov z omeškania z nemajetkovej ujmy, keď súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný sa s náhradou nemajetkovej ujmy nemohol dostať do omeškania, keďže táto výslovnosť závisela od úvahy súdu, teda úspešní boli žalovaný a intervenient v rozsahu 100 % .

23. Jednotlivé nároky žalobkyne, a to bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia, a nemajetková ujma, boli čo do základu uplatnené opodstatnené a určenie samotnej výšky plnenia bolo nepochybne primárne závislé od znaleckého posudku, resp. od úvahy súdu tak, ako to odvolací súd už vyššie uviedol. Znalecký dôkaz v danej veci /znalci z odboru zdravotníctva/ bol vykonávaný nie preto, aby bol zistený samotný základ nároku žalobkyne, ale aby bola zistená výška nároku. Ako vyplýva z vyššie uvedených skutkových okolností, posúdiac jednotlivé čiastkové nároky žalobkyne s vyjadrením jej pomeru úspechu a neúspechu, dospel odvolací súd k záveru, že pomer úspechu a neúspechu žalobkyne a žalovaného, za účasti intervenienta je rovnaký, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie, i keď z iných dôvodov, odvolací súd v napadnutej časti, výroku V. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd preskúmaval odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti nároku na náhradu trov konania, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol správne, avšak podľa názoru odvolacieho súdu z iných dôvodov, čo v konečnom dôsledku nebolo podkladom pre zmenu napadnutého rozhodnutia . V odvolacom konaní bola tak úspešná žalobkyňa, ako i žalovaný a intervenient – teda čiastočný úspech a neúspech, preto odvolací súd žiadnej zo strán sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).